PIRMĀS INSTANCES TIESAS RĪKOJUMS (piektā palāta)

2005. gada 21. novembrī *

Lieta T-426/04

Tramarin Snc di Tramarin Andrea e Sergio, Montaņana [*Montagnana*] (Itālija), ko pārstāv M. Kalabrēze [*M. Calabrese*], advokāts,

prasītājs,

pret

Eiropas Kopienu Komisiju, ko pārstāv V. di Buči [*V. Di Bucci*], pārstāvis, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja,

par lūgumu atcelt, pirmkārt, Komisijas vēstuli, kurā Itālijas iestādes ir aicinātas grozīt paziņoto atbalsta projektu, un, otrkārt, Komisijas 2000. gada 12. jūlija lēmumu, ar ko par saderīgu ar kopējo tirgu atzīta atbalsta shēma ieguldījumiem mazāk attīstītajos Itālijas reģionos [valsts atbalsts Nr. 715/99 — Itālija (SG 2000 D/105754)].

* Tiesvedības valoda — itāļu.

EIROPAS KOPIENU PIRMĀS INSTANCES TIESA
(piektā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs M. Vilars [*M. Vilaras*], tiesneši F. Deuss [*F. Dehousse*] un D. Švābi [*D. Šváby*],

sekretārs E. Kulons [*E. Coulon*],

izdod šo rīkojumu.

Rīkojums

Prāvas rašanās fakti

1 1999. gada 18. novembrī Itālijas Republika paziņoja Komisijai par atbalsta shēmas projektu ieguldījumiem mazāk attīstītajos valsts reģionos.

2 Pēc šī paziņojuma saņemšanas Komisija lūdza papildu informāciju par minēto valsts atbalsta shēmu, un Itālijas iestādes nosūtīja tai šo informāciju dažādās vēstulēs. 2000. gada 16. maijā Briselē notika minēto iestāžu un Komisijas dienestu sanāksme.

3 2000. gada 29. maija vēstulē, kas adresēta Itālijas iestādēm (turpmāk tekstā — "2000. gada 29. maija vēstule"), atsaucoties uz minēto iestāžu priekšlikumu par pāreju no spēkā esošās valsts atbalsta shēmas uz shēmu, kas minēta 1999. gada 18. novembra paziņojumā, Komisija precizēja turpmāko:

"[..] priekšlikums par ieguldījumu projekta atbilstību prasībām gadījumā, ja šī projekta īstenošana ir sākta pirms pieteikuma iesniegšanas, neatbilst pamatnostādņu par valstu reģionālo atbalstu (OV C 74, 10.03.1998.) 4.2. punktam.

Tāpēc aicinām Itālijas iestādes atsaukt pārejas noteikuma priekšlikumu [..]."

4 2000. gada 5. jūlijā prasītājs ar kādu trešo uzņēmumu noslēdza līgumu par amatniecības noliktavas celtniecību par labu prasītājam.

5 2000. gada 12. jūlijā saskaņā ar 4. panta 3. punktu Padomes 1999. gada 22. marta Regulā (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma [88.] panta piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.), Komisija pieņēma lēmumu necelt iebildumus (turpmāk tekstā — "Lēmums"). Pēc iepriekšējas pārbaudes tā konstatēja, ka attiecīgā valsts atbalsta shēma ir saderīga ar kopējo tirgu saskaņā ar EKL 87. panta 3. punkta a) un c) apakšpunktu.

6 Lēmumā Komisija precizēja, ka, lai atbilstu prasībām, kas izvirzītas shēmā paredzētajiem ieguldījumiem, atbalsta pieteikumi ir jāiesniedz, pirms tiek sākta projektu īstenošana — šāds nosacījums ir izvirzīts arī tiem uzņēmumiem, kas pieteikumus iesniedza laikā, kad tika piemērotas iepriekšējās atbalsta shēmas, un kas tika izskatīti brīdī, kad pirmo reizi tika piemērota jaunā atbalsta shēma.

7 Lēmums Itālijas Republikai tika nosūtīts 2000. gada 2. augusta vēstulē.

8 2000. gada 30. septembrī saskaņā ar Regulas Nr. 659/1999 26. panta 1. punktu Komisija publicēja "Eiropas Kopienu Oficiālajā Vēstnesī" kopsavilkuma paziņojumu, kurā, īsumā izklāstot lietas galvenos apstākļus, informēja trešās personas, ka tā neceļ iebildumus attiecībā uz valsts atbalsta shēmu, par kuru ir paziņojušas Itālijas iestādes (OV C 278, 26. lpp.). Šajā paziņojumā ir norādīts, ka "lēmuma teksts autentiskajā valodā [vai valodās], no kura izņemta konfidenciālā informācija, ir pieejams [Komisijas ģenerālsekretariāta interneta vietnē, kuras elektroniskā adrese ir] http://europa.eu.int/comm/sgb/state_aids".

9 2000. gada 5. decembrī Itālijas iestādes publicēja 2000. gada 13. novembra dekrētu, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus atbalsta shēmas piemērošanai uzņēmumiem, kas, tāpat kā prasītājs, ir reģistrēti Itālijas Centrālajā un Ziemeļu daļā un ir izpildījuši šādus nosacījumus:

"Ņemot vērā Eiropas Savienības 2000. gada 12. jūlija lēmumu, ar ko tika atļauts īstenot Likumā Nr. 488/1992 paredzēto atbalsta shēmu laika posmam no 2000. gada līdz 2006. gadam, cita starpā paredzot, ka attiecībā uz jaunajiem pieteikumiem atbalsta pasākumi tiks piemēroti tikai izdevumiem, kas ierakstīti ieguldījumu programmās, kas sāktas nākamajā dienā pēc šo pieteikumu iesniegšanas [..]."

10 Pēc tam, kad prasītājs, attiecīgi, 2000. gada 21. jūlijā un 3. oktobrī bija apmaksājis divus rēķinus par darbu izpildi saskaņā ar 2000. gada 5. jūlijā parakstīto līgumu, tas 2001. gada 25. janvārī iesniedza atbalsta pieteikumu un turpināja sava projekta īstenošanu.

11 2004. gada jūnijā iestāde, kurai bija jāizskata prasītāja atbalsta pieteikums, ieteica kompetentajām valsts iestādēm noraidīt minēto pieteikumu, jo ieguldījumu programmas īstenošana tika sākta 2000. gada 21. jūlijā — pirms pieteikuma iesniegšanas.

Process un lietas dalībnieku prasījumi

12 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2004. gada 20. oktobrī, prasītājs cēla šo prasību.

13 Ar atsevišķu dokumentu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2004. gada 20. decembrī, atbildētāja saskaņā ar Pirmās instances tiesas Reglamenta 114. pantu cēla iebildi par nepieņemamību.

14 Prasītājs iesniedza apsvērumus par iebildi par nepieņemamību 2005. gada 2. martā.

15 Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atzīt prasību par pieņemamu vai lēmumu attiecībā uz jautājumu par pieņemamību atlikt līdz galīgajam spriedumam;

— atcelt 2000. gada 29. maija vēstuli daļā, kur Komisija ir aicinājusi Itālijas iestādes atsaukt pārejas noteikuma priekšlikumu attiecībā uz uzņēmumiem, kas ir sākuši ieguldījumu projekta īstenošanu pirms pieteikuma par atbalstu iesniegšanas;

— atcelt Lēmumu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

16 Savos apsvērumos par Komisijas izvirzīto iebildi par nepieņemamību saistībā ar procesa organizatoriskajiem pasākumiem — prasītājs lūdz, lai Pirmās instances tiesa tiesvedības mutvārdu procesā apvieno šo lietu ar lietu, kas ir reģistrēta ar numuru T-98/04, sakarā ar šo abu lietu savstarpējo saistību.

17 Komisijas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— ar rīkojumu noraidīt prasību kā acīmredzami nepieņemamu vai — pakārtoti — kā nepieņemamu;

— piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

18 Saskaņā ar Pirmās instances tiesas Reglamenta 114. panta 1. punktu, ja lietas dalībnieks to lūdz, Pirmās instances tiesa var lemt par nepieņemamību, neizskatot lietu pēc būtības. Atbilstoši šī paša panta 3. punktam pārējā procesa daļa notiek mutvārdos, ja vien Pirmās instances tiesa nelemj citādi. Šajā lietā Pirmās instances tiesa, pārbaudot lietas materiālus, ir guvusi pietiekami daudz informācijas, lai lemtu par atbildētājas iesniegto pieteikumu, neuzsākot mutvārdu procesu.

Par prasību atcelt 2000. gada 29. maija vēstuli

19 Komisija izvirza divas iebildes par nepieņemamību, kas ir balstītas, pirmkārt, uz faktu, ka minētā vēstule nav apstrīdams tiesību akts, un, otrkārt, uz faktu, ka prasītājam nav tiesību celt prasību.

20 Pirmās instances tiesa uzskata, ka ir jāizskata pirmā iebilde par nepieņemamību.

Lietas dalībnieku argumenti

21 Komisija apgalvo, ka 2000. gada 29. maija vēstule ir Lēmumu sagatavojošs akts un tāpēc saskaņā ar pastāvīgo judikatūru par to nevar celt prasību atcelt tiesību aktu.

22 Prasītājs apgalvo, ka 2000. gada 29. maija vēstule ir akts, kurā Komisija pārejas noteikuma priekšlikumu, ko Itālijas iestādes bija izteikušas attiecībā uz ieguldījumu projekta atbilstību prasībām tādā gadījumā, ja minētā projekta īstenošana ir uzsākta pirms atbalsta pieteikuma iesniegšanas, atzina par nesaderīgu ar kopējo tirgu. Tas esot "nezināms" un "Līgumos aizliegts" akts, jo tā rezultātā tiek pārkāptas procesuālās garantijas, kas ieinteresētajām personām ir paredzētas EKL 88. panta 2. punktā.

23 Būtībā prasītājs norāda, ka aicinājums atsaukt priekšlikumu, kas izteikts paziņojumā par valsts atbalsta shēmu, ja to ir pieņēmusi dalībvalsts, rada tādas pašas juridiskās sekas kā negatīvs lēmums, kas minēts Regulas Nr. 659/1999 7. panta 5. punktā, neievērojot procesuālās garantijas, kādas ir dotas ieinteresētajām personām. Ar 2000. gada 29. maija vēstuli Komisija ir "apsteigusi" vērtējumu, kas tai ir jāsniedz, un ir padarījusi Itālijas iestāžu priekšlikumu par nepieņemamu, pirms vēl ieinteresētajām personām tika dota iespēja iesniegt apsvērumus (Tiesas 1984. gada 14. novembra spriedums lietā 323/82 *Intermills*/Komisija, *Recueil*, 3809. lpp., 21. punkts).

24 Prasītājs piebilst, ka, ja netiktu prasīts atcelt arī 2000. gada 29. maija vēstuli, tad pastāvētu risks, ka Kopienu tiesību sistēmā paliek akts, kas ir nelikumīgs pamats tam, ka Itālijas iestādēm ir jāatsauc pārejas noteikuma priekšlikums.

Pirmās instances tiesas vērtējums

25 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru prasības atcelt tiesību aktu priekšmets var būt tikai tādi tiesību akti vai lēmumi ar juridiski saistošu iedarbību, kura skar prasītāja intereses, būtiski mainot viņa tiesisko stāvokli. Turklāt tādu aktu vai lēmumu gadījumā, kuru pieņemšanā ir vairākas stadijas, un īpaši, ja tie ir iekšējas procedūras

rezultāts, var pārsūdzēt tikai tos pasākumus, kuros ir skaidri pausta iestādes nostāja šīs procedūras beigās, nevis starpposma pasākumus, kuru nolūks ir sagatavot galīgo lēmumu (Tiesas 1981. gada 11. novembra spriedums lietā 60/81 *IBM*/Komisija, *Recueil*, 2639. lpp., 10. punkts, un Pirmās instances tiesas 1992. gada 18. decembra spriedums apvienotajās lietās no T-10/92 līdz T-12/92 un T-15/92 *Cimenteries CBR* u.c./Komisija, *Recueil*, II-2667. lpp., 28. punkts).

26 Šajā lietā prasītājs lūdz atcelt vēstuli, ko Komisija ir adresējusi Itālijas iestādēm iepriekšējās izskatīšanas stadijā par atbalsta projektu, par kuru Itālijas iestādes paziņoja Komisijai un pēc kura tika pieņemts Lēmums.

27 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka ar EKL 88. panta 3. punktu ieviestās un Regulas Nr. 659/1999 4. pantā sīkāk reglamentētās iepriekšējās izskatīšanas mērķis ir dot Komisijai pietiekami daudz laika pārdomām un izmeklēšanai, lai tā varētu sniegt sākotnējo atzinumu par tai paziņotajiem atbalsta projektiem un tad, bez padziļinātas pārbaudes veikšanas, izlemt, ka paziņotie projekti ir saderīgi ar Līgumu, vai, gluži pretēji, konstatēt, ka šo projektu saturs rada šaubas par to saderīgumu ar Līgumu (Tiesas 2001. gada 15. februāra spriedums lietā C-99/98 Austrija/Komisija, *Recueil*, I-1101. lpp., 53. un 54. punkts).

28 Formālā izmeklēšanas procedūra, kas paredzēta EKL 88. panta 2. punktā un Regulas Nr. 659/1999 6. pantā un kas pirms lēmuma pieņemšanas ļauj Komisijai būt pilnībā informētai par visiem lietas apstākļiem, ir nozīmīga ikreiz, kad Komisijai ir ļoti grūti noteikt, vai atbalsts ir saderīgs ar kopējo tirgu (Tiesas 1993. gada 15. jūnija spriedums lietā C-225/91 *Matra*/Komisija, *Recueil*, I-3203. lpp., 33. punkts).

29 Lai gan Komisijas pilnvaras ir saistītas ar lēmumu par formālas izmeklēšanas procedūras uzsākšanu, tai tomēr ir zināma rīcības brīvība, izmeklējot un izvērtējot atsevišķā gadījuma apstākļus, lai konstatētu, vai tie rada būtiskas grūtības. Saskaņā ar EKL 88. panta 3. punkta mērķi un tai uzlikto labas pārvaldības pienākumu Komisija var veidot dialogu ar valsti, kura sniegusi paziņojumu par atbalstu, vai ar trešām personām, lai tādējādi iepriekšējas izskatīšanas procedūrā novērstu radušās grūtības (Pirmās instances tiesas 2001. gada 15. marta spriedums lietā T-73/98 *Prayon-Rupel/* Komisija, *Recueil*, II-867. lpp., 45. punkts).

30 Gan Komisijas 2000. gada 29. maija vēstule un citas pirms tam nosūtītās vēstules, gan Itālijas iestāžu vēstules, gan Briselē notikusī šīs iestādes darbinieku un minēto [Itālijas] iestāžu pārstāvju sanāksme ir tieši tāds dialogs, kāds minēts iepriekš.

31 Šajā vēstulē Komisija ir aplūkojusi īpašu jautājumu, proti, Itālijas iestāžu priekšlikumu iekļaut atbalsta projektā noteikumu par pāreju no spēkā esošās atbalsta shēmas uz shēmu, uz kuru attiecas 1999. gada 18. novembra paziņojums. Šī noteikuma mērķis bija atzīt, ka ieguldījumu programma, kuras īstenošanu uzņēmumi sāka pirms atbalsta pieteikuma iesniegšanas, atbilst [attiecīgajām] prasībām.

32 Ja Komisija 2000. gada 29. maija vēstulē skaidri norādīja, ka minētais priekšlikums izraisīja grūtības, izvērtējot tā atbilstību, jo saskaņā ar Komisijas apgalvojumiem šis pārejas noteikums neatbilst pamatnostādņu par valstu reģionālo atbalstu 4.2. punktam, tad šāda atbildētājas nostāja nekādā ziņā nebija saistoša valstij, kas nosūtīja paziņojumu.

33 Aplūkojot Regulas Nr. 659/1999 normas, var secināt, ka, lai gan saistībā ar formālo izmeklēšanas procedūru Komisija ir pilnvarota likt dalībvalstij noteiktā virzienā grozīt atbalsta projektu, jo pretējā gadījumā tiks konstatēta tā nesaderība ar kopējo tirgu, Komisijai šādas varas nav iepriekšējas izskatīšanas stadijā un tai nav citu iespēju kā pieņemt lēmumu necelt iebildumus, izņemot gadījumu, ja tā uzsāk formālās izmeklēšanas procedūru.

34 Kā izriet no paša 2000. gada 29. maija vēstules teksta, Itālijas iestādes tika vienīgi "aicinātas" atteikties no priekšlikuma, un tās pēc brīvas izvēles varēja ņemt vērā Komisijas dienestu norādes vai, gluži pretēji, saglabāt negrozītu sākotnējo projektu ar tajā iekļauto attiecīgo pārejas noteikumu.

35 Tādējādi nevar uzskatīt, ka 2000. gada 29. maija vēstule ir akts ar juridiski saistošu iedarbību tādā nozīmē, kā ir noteikts šī rīkojuma 25. punktā minētajā judikatūrā. Turklāt, pretēji prasītāja apgalvojumiem, minētās vēstules juridiskā rakstura noteikšana nevar būt atkarīga no vēlāk pieņemta akta, proti, no valsts, kas nosūtījusi paziņojumu, lēmuma grozīt vai negrozīt atbalsta projektu Komisijai vēlamajā virzienā.

36 Izrādās, ka 2000. gada 29. maija vēstule patiesībā ir tikai pasākums, kas sagatavo galīgo lēmumu, šajā gadījumā — Lēmumu.

37 No tā izriet, ka prasība tiktāl, ciktāl tā attiecas uz 2000. gada 29. maija vēstules atcelšanu, nav pieņemama.

Par prasību atcelt Lēmumu

38 Komisija izvirza trīs iebildes par nepieņemamību, kas ir balstītas, pirmkārt, uz to, ka prasība ir celta ar novēlošanos, otrkārt, uz faktu, ka apstrīdētais akts nav akts ar juridiski saistošu iedarbību, kas varētu skart prasītāja intereses, būtiski mainot tā tiesisko stāvokli, un, treškārt, uz faktu, ka prasītājam nav tiesību celt prasību.

39 Pirmās instances tiesa uzskata, ka ir jāaplūko pirmā iebilde par nepieņemamību, kas ir balstīta uz to, ka prasība ir celta ar novēlošanos.

Lietas dalībnieku argumenti

40 Komisija norāda, ka Lēmuma izraksti tika publicēti "Oficiālajā Vēstnesī" 2000. gada 30. septembrī ar atsauci uz interneta vietni, kur bija pieejams Lēmuma pilns teksts, un ka prasības celšanai paredzētais divu mēnešu termiņš tātad sākās četrpadsmit dienas pēc publikācijas 2000. gada 30. septembrī un beidzās 2000. gada 24. decembrī, ņemot vērā desmit dienu pagarinājumu sakarā ar attālumu, kas piešķirts lietas dalībniekiem, kuru pastāvīgā dzīvesvieta ir Itālijā. Šī prasība, kas iesniegta 2004. gada 20. oktobrī, tātad ir acīmredzami novēlota.

41 Atbildētāja arī apgalvo, ka, aprēķinot termiņus prasību celšanai, noteicošais ir publikācijas datums vai — attiecīgā gadījumā — iepazīšanās ar Lēmumu, un nevis iepazīšanās ar saraksti, kas norisinājās pirms paša Lēmuma pieņemšanas. Tāpēc saskaņā ar Komisijas viedokli prasītājs kļūdaini apgalvo, ka termiņš prasības celšanai

sākās brīdī, kad tā advokāts 2004. gada septembrī nosūtīja tam 2000. gada 29. maija vēstules kopiju un "izskaidroja tās saturu".

42 Prasītājs norāda, ka atbalsta pieteikumu tas iesniedza 2001. gada 25. janvārī, neapstrīdot kompetentajā valsts tiesā 2000. gada 13. novembra dekrētu un "arī necenšoties izlasīt 2000. gada 12. jūlija lēmumu", ko saskaņā ar šo dekrētu ir pieņēmusi "Eiropas Savienība"; pēc dekrēta formulējuma nav iespējams noteikt apstākļus, kādos publicēts minētais teksts.

43 Prasītājs arī 2000. gada septembrī neesot bijis informēts par iespēju iepazīties ar Lēmuma pilnu tekstu, lasot "kādu no tūkstošiem lapu [..] pasaulē visplašākajā interneta vietnē". Šajā sakarā prasītājs norāda, ka kopsavilkuma paziņojumā minētā elektroniskā adrese, kas publicēta 2000. gada 30. septembra "Oficiālajā Vēstnesī", nemaz neatbilst Lēmuma tekstam, bet gan interneta vietnes sadaļai "Savienība", kurā ir visi lēmumi valsts atbalsta jomā.

44 Tikai pēc finanšu atbalsta atteikuma prasītājs 2004. gada septembrī esot konsultējies ar savu pārstāvi šajā tiesvedībā, kurš tam esot nosūtījis Lēmuma kopiju un it īpaši 2000. gada 29. maija vēstuli. Prasītājs apgalvo, ka termiņš prasības celšanai ir sācies tikai brīdī, kad prasītājs ir iepazinies ar minēto vēstuli, pēc kuras satura var skaidri secināt, ka Komisija nav izpildījusi pienākumu uzsākt formālo izmeklēšanas procedūru.

45 Nedz iepazīstoties ar "Oficiālajā Vēstnesī" publicēto kopsavilkuma paziņojumu, nedz izlasot Lēmuma tekstu, prasītājs nav varējis pārliecināties par to, ka, veicot iepriekšēju izskatīšanu, bija izpildīti visi nosacījumi, lai obligāti uzsāktu formālo

izmeklēšanas procedūru. Tā kā nebija ne mazākās norādes par to, ka iespējamā prasībā pret Lēmumu šķēršļi pieņemamībai, kuri izriet no individuālas intereses celt prasību neesamības, varētu tikt novērsti, prasītājam nevar pārmest, ka tas nav cēlis prasību pret Lēmumu, un nav arī jāuzskata, ka termiņš prasības celšanai sākās brīdī, kad tas tika publicēts, proti, 2000. gada 30. septembrī.

46 Visbeidzot, prasītājs apgalvo, ka tas neuzskatīja par nepieciešamu apstrīdēt ministrijas 2000. gada 13. novembra dekrētu un ka tam nebija pienākuma celt prasību pret Lēmumu, ciktāl tas, interpretējot valsts noteikumus par atbalsta shēmas piemērošanu, uzskatīja, ka var piedalīties pirmajā paziņojumā par jaunās atbalsta shēmas īstenošanu, atsakoties no tādas atbalsta daļas, kas atbilst divu rēķinu summai, kas tika apmaksāti pirms atbalsta pieteikuma iesniegšanas, ko tas arī izdarīja, apzināti nenosūtot iestādei, kurai bija jāizskata pieteikums, abus minētos rēķinus.

Pirmās instances tiesas vērtējums

47 Atbilstoši EKL 230. panta piektajai daļai prasības atcelt tiesību aktu ir jācelj divos mēnešos. Šo termiņu atkarībā no konkrētā gadījuma sāk skaitīt no dienas, kad vai nu tiesību akts publicēts, vai darīts zināms attiecīgai personai, vai, ja tas nenotiek, no dienas, kad tas šai personai kļuvis zināms.

48 Jau no paša minētās normas teksta izriet, ka kritērijs, pēc kā nosaka dienu, kurā personai kļuvis zināms tiesību akts un pēc kuras sāk skaitīt termiņu prasības celšanai, ir otršķirīgs salīdzinājumā ar dienu, kad tiesību akts publicēts vai darīts zināms attiecīgajai personai (skat. Tiesas 1998. gada 10. marta spriedumu lietā C-122/95 Vācija/Padome, *Recueil*, I-973. lpp., 35. punkts, un Pirmās instances tiesas 2003. gada 27. novembra spriedumu lietā T-190/00 *Regione Siciliana*/Komisija,

Recueil, II-5015. lpp., 30. punkts un tajā minētā judikatūra). No judikatūras arī izriet, ka gadījumā, ja tiesību akts netiek ne publicēts, ne darīts zināms attiecīgajai personai, tad personai, kas zina par tāda tiesību akta esamību, kas uz to attiecas, pienācīgā termiņā ir jāpieprasa pilns tiesību akta teksts, bet ar nosacījumu, ka termiņu prasības celšanai var sākt skaitīt tikai no brīža, kad attiecīgajai trešai personai ir precīzi zināms konkrētā tiesību akta saturs un pamatojums, kas ļauj tai izmantot tiesības celt prasību (Tiesas 1988. gada 6. jūlija spriedums lietā 236/86 *Dillinger Hüttenwerke*/Komisija, *Recueil*, 3761. lpp., 14. punkts, un 1998. gada 19. februāra spriedums lietā C-309/95 Komisija/Padome, *Recueil*, I-655. lpp., 18. punkts).

49 Tāpat ir jāatgādina, ka attiecībā uz tiesību aktiem, kuri atbilstoši attiecīgās iestādes pastāvīgajai praksei tiek publicēti "Oficiālajā Vēstnesī", kaut arī šāda publikācija nav priekšnoteikums to piemērojamībai, Tiesa un Pirmās instances tiesa ir atzinušas, ka kritērijs attiecībā uz dienu, kad personai tiesību akts kļuvis zināms, nav piemērojams un ka termiņu prasības celšanai skaita no publicēšanas dienas (attiecībā uz Padomes pieņemtajiem tiesību aktiem, ar ko noslēdz Kopienai saistošus starptautiskus līgumus, skat. iepriekš minēto spriedumu lietā Vācija/Padome, 39. punkts, un attiecībā uz Komisijas lēmumiem izbeigt atbalsta pārbaudes procedūru atbilstoši EKL 88. panta 2. punktam skat. Pirmās instances tiesas 1999. gada 28. janvāra spriedumu lietā T-14/96 *BAI*/Komisija, *Recueil*, II-139. lpp., 36. punkts). Šādos apstākļos ieinteresētā trešā persona var likumīgi paļauties, ka attiecīgais tiesību akts tiks publicēts.

50 Šajā gadījumā ir jānorāda, ka ar 2000. gada 2. augusta vēstuli Lēmums tika darīts zināms Itālijas Republikai, kas ir tā vienīgais adresāts, un ka tā kopsavilkums tika publicēts "Oficiālajā Vēstnesī" atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 26. panta 1. punktam.

51 Saskaņā ar iepriekš minēto normu lēmumiem, ar kuriem Komisija pēc iepriekšējas izskatīšanas konstatē, ka nav šaubu par to, ka paziņotais pasākums, ciktāl attiecībā uz to ir piemērojams EKL 87. panta 1. punkts, ir saderīgs ar kopējo tirgu, un atzīst, ka pasākums ir saderīgs ar kopējo tirgu, tiek publicēts kopsavilkuma paziņojums "Oficiālajā Vēstnesī", minot iespēju saņemt to lēmuma valodu versiju kopijas, kuras

ir autentiskas. Šāda paziņojuma mērķis ir sniegt ieinteresētajām trešām personām īsu lēmuma galveno punktu izklāstu.

52 Saskaņā ar Komisijas pastāvīgo praksi, kas kopš Regulas Nr. 659/1999 stāšanās spēkā 1999. gada maijā ir attīstījusies, iepriekšējā punktā minētais kopsavilkuma paziņojums ietver atsauci uz Komisijas ģenerālsekretariāta interneta vietni, ar norādi, ka autentisko valodu versijās ir pieejams attiecīgā lēmuma pilns teksts, no kura ir izņemta konfidenciālā informācija.

53 Tas, ka Komisija trešai personai dod pieeju pilnam lēmuma tekstam, kas ievietots Komisijas interneta vietnē, un publicē kopsavilkuma paziņojumu "Oficiālajā Vēstnesī", informējot ieinteresētās personas par attiecīgo lēmumu un norādot uz iespēju piekļūt tam internetā, ir uzskatāms par publicēšanu EKL 230. panta piektās daļas nozīmē (Pirmās instances tiesas 2005. gada 15. jūnija spriedums lietā T-17/02 *Olsen*/Komisija, Krājums, II-2031. lpp., 80. punkts).

54 Šajā gadījumā no lietas materiāliem izriet, ka Komisija 2000. gada 30. septembra "Oficiālajā Vēstnesī" publicēja kopsavilkuma paziņojumu par Lēmumu, norādot minētā lēmuma pieņemšanas dienu, attiecīgo dalībvalsti, atbalsta numuru, nosaukumu, mērķi, juridisko pamatu, piešķirtos budžeta līdzekļus un ilgumu. Šajā paziņojumā tāpat bija norādīts, ka Lēmuma teksts autentisko valodu versijās, no kura ir izņemta konfidenciālā informācija, ir pieejams Komisijas interneta vietnē, un šajā sakarā bija minēta elektroniskā adrese, kur varēja iepazīties ar šo tekstu.

55 Tas, ka pieeja Lēmuma tekstam nav tūlītēja, nevar atspēkot šī rīkojuma 53. punktā minēto secinājumu. Bez šaubām, elektroniskā adrese, kas ir norādīta kopsavilkuma paziņojumā, kurš publicēts "Oficiālajā Vēstnesī", atbilst Komisijas interneta vietnes sadaļai, kurā apkopoti šīs iestādes lēmumi valsts atbalsta jomā, — to skaitā lēmumi

necelt iebildumus —, kas klasificēti pēc attiecīgās darbības jomas, pieņemšanas gada un atbalsta numura. Ņemot vērā informāciju, kas ietverta kopsavilkuma paziņojumā un kas minēta šī rīkojuma iepriekšējā punktā, ieinteresētā persona var ļoti vienkārši piekļūt attiecīgā lēmuma tekstam.

56 Tātad saskaņā ar Reglamenta 102. panta 1. punktu prasības celšanai paredzēto divu mēnešu termiņu sāka skaitīt četrpadsmit dienas pēc publikācijas 2000. gada 30. septembrī un, ņemot vērā papildu desmit dienu termiņu sakarā ar attālumu un pagarinājumu gadījumā, ja termiņš beidzas svētdienā vai oficiālajā brīvdienā, tas beidzās 2000. gada 27. decembrī — vairāk nekā trīs gadus pirms prasības celšanas.

57 Papildus jāpiebilst, ka šajā gadījumā prasība ir jāatzīst par novēlotu, pat piemērojot otršķirīgo kritēriju attiecībā uz dienu, kurā personai tiesību akts ir kļuvis zināms.

58 Ņemot vērā to, ka kopsavilkuma paziņojums attiecībā uz Lēmumu tika publicēts 2000. gada 30. septembra "Oficiālajā Vēstnesī", ir jāuzskata, ka prasītājs šajā dienā zināja par Lēmuma esamību. Saskaņā ar šī rīkojuma 48. punktā minēto judikatūru, no fakta, ka prasītājs zināja par šī lēmuma esamību, izrietēja tā pienākums pienācīgā termiņā pieprasīt Komisijai šī akta pilnu tekstu; prasītājs minēto tekstu nepieprasīja.

59 Turklāt prasītājs arī zināja par Lēmuma esamību pēc ministrijas 2000. gada 13. novembra dekrēta publikācijas Itālijā 2000. gada 5. decembrī; šī dekrēta apsvērumos bija minēts "Eiropas Savienības" 2000. gada 12. jūlija lēmums. Šajā sakarā prasītājs nevar pamatoti atsaukties uz šī pēdējā formulējuma neprecizitāti, lai attaisnotu faktu, ka tas nav meklējis Lēmuma tekstu, kas tam būtu jādara kā samērā informētam uzņēmējam.

60 Visbeidzot, ir jānorāda, ka atbilstoši Tiesas Statūtu 45. panta otrajai daļai no Kopienu regulējuma attiecībā uz procesuālajiem termiņiem piemērošanas var atkāpties tikai būtisku izņēmuma apstākļu, neparedzētu apstākļu vai nepārvaramas varas gadījumā (Tiesas 1992. gada 5. februāra rīkojums lietā C-59/91 Francija/Komisija, *Recueil*, I-525. lpp., 8. punkts, un 1998. gada 7. maija rīkojums lietā C-239/97 Īrija/Komisija, *Recueil*, I-2655. lpp., 7. punkts) vai atvainojamas maldības gadījumā (Pirmās instances tiesas 1991. gada 29. maija spriedums lietā T-12/90 *Bayer*/Komisija, *Recueil*, II-219. lpp., 28. un 29. punkts, ko apstiprina Tiesas 1994. gada 15. decembra spriedums lietā C-195/91 P *Bayer*/Komisija, *Recueil*, I-5619. lpp.), ja stingra šo noteikumu piemērošana atbilst tiesiskās drošības prasībām un nepieciešamībai izvairīties no jebkādas diskriminācijas vai patvaļīgas tiesas spriešanas (Tiesas 1987. gada 15. janvāra spriedums lietā 152/85 *Misset*/Padome, *Recueil*, 223. lpp., 11. punkts, un iepriekš minētais rīkojums lietā Īrija/Komisija, 7. punkts).

61 Šajā lietā prasītājs nav pierādījis, ka pastāvētu atvainojama maldība, neparedzēti apstākļi vai nepārvaramas varas gadījums, nedz arī norādījis uz kādu no šiem apstākļiem.

62 Šajā sakarā nav atbilstoši prasītāja apsvērumi par sekām, kas radušās tādēļ, ka ar novēlošanos ir atklāts iespējamais pamats attiecībā uz Lēmuma pretlikumību, vai par tā interpretāciju attiecībā uz valsts tiesisko regulējumu par atbalsta shēmas piemērošanu un prasītāja vēlākā pārliecība par tiesībām saņemt šo pabalstu, lai gan atbalsta pieteikums tika iesniegts pēc tam, kad bija sākta ieguldījumu projekta īstenošana.

63 Pieņemot, ka Lēmums, kas skaidri paredz to, ka atbalsta pieteikumi, lai tie atbilstu shēmā paredzētajiem ieguldījumu projektiem, ir jāiesniedz pirms projektu īstenošanas sākuma, prasītājam ir nelabvēlīgs, tam vajadzēja izlemt, vai celt prasību atcelt tiesību aktu ar pamatojumu, ko prasītājam vajadzēja identificēt, un tas nedrīkstēja ļaut beigties šajā nolūkā paredzētajam obligātajam divu mēnešu termiņam.

64 Savukārt Pirmās instances tiesai, novērtējot šīs prasības pieņemamību attiecībā uz divu mēnešu termiņa ievērošanu, kas paredzēts tās celšanai, nav jāpārbauda, vai ir pamatots klusējot izteiktais, bet nepieciešamais pieņēmums, kas iekļauts prasītāja apgalvojumā, proti, ka Lēmums neietvēra nevienu nelikumību, ko prasītājs varētu apstrīdēt ar prasību atcelt tiesību aktu, kas celta noteiktajā termiņā; pēc prasītāja uzskatiem, šī situācija pamato tā sākotnējo pārliecību par individuālas intereses celt prasību neesamību.

65 Katrā ziņā piekrist prasītāja argumentiem par nepieciešamo prasības celšanai paredzētā termiņa sākuma atlikšanu uz dienu, kurā prasītājs uzzināja par attiecīgā akta iespējamo nelikumību, nozīmētu vispārīgi piekrist tam, ka Kopienu aktus ar juridiski saistošu iedarbību var apstrīdēt neierobežotu laiku, kas būtu pilnīgi pretēji tiesiskās drošības mērķiem.

66 No tā izriet, ka šī prasība tiktāl, ciktāl tās mērķis ir Lēmuma atcelšana, ir jāatzīst par novēlotu un tātad ir jānoraida kā nepieņemama, un pārējās Komisijas izvirzītās iebildes par nepieņemamību nav jāizskata.

67 No visa iepriekš minētā izriet, ka šī prasība kopumā ir jānoraida kā nepieņemama un ka nav jāapmierina prasītāja lūgums par procesa organizatoriskajiem pasākumiem, jo tam nav nozīmes lietas izlemšanā.

Par tiesāšanās izdevumiem

68 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājam spriedums nav labvēlīgs, tam jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Komisijas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (piektā palāta)

nospriež:

1) **prasību noraidīt kā nepieņemamu;**

2) **prasītājs sedz savus, kā arī atlīdzina Komisijas tiesāšanās izdevumus.**

Luksemburgā 2005. gada 21. novembrī.

Sekretārs

E. Coulon

Priekšsēdētājs

M. Vilaras